

[Jørgen Jensen]

være en bemærkning til hr. Dohrmann om, hvem der er dårligt betalt. For det, der er kendsgerningerne, er, at hvor forskellen tidligere var 1.000–1.200 kr. fra den lavest lønnede til den højest lønnede, er forskellen nu blevet 1.600–1.700 kr. fra den lavest lønnede op til den højest lønnede. Der er altså sket en forringelse af det forhold både for de hjemmehørende og de ikke-hjemmehørende. Det er urimeligt, at man så står her og påstår, at det, man ønsker, er at udjævne dette. Det er det modsatte, der sker, også ved det overenskomstforslag, der ligger her.

Det er også klargjort, at man i forhold til prisudviklingen, til de forøgede udgifter til skatter og huslejer, ikke har taget det fornødne hensyn, men at man har forringet maskinmestrenes stilling deroppe. Det er altså endnu en gang en afsløring af det, som jeg allerede har sagt: når staten både er arbejdsgiver, forhandler, forligsmand og samtidig har mulighed for at gribe ind, får man et sådant resultat.

Og hvad er så de fagrettlige konsekvenser af det, der sker her? Ja, det, som også var fremme i udvalget, var, hvad der ville ske, hvis man gennemførte dette forslag. I telegrammet fra maskinmestrene på Grønland sagde man, at man havde opsagt sine stillinger, og hvis vi gennemførte det forslag, som nu var fremme, ville det sandsynligvis medføre, at man fratrådte stillingerne. Hvordan er forholdet inden for funktionærområdet? Det er det, at man for det første, hvis man vil forhandle overenskomst, skal opsigelse selv overenskomsten til en eller anden udløbsdato. Dernæst skal hver enkelt ud fra den opsigelsesfrist, man har, opsigelse sin stilling, så at man er frigjort på det tidspunkt, hvor overenskomsten udløber, og det kan altså inden for funktionærområdet, som det også blev sagt i udvalget, være 9 måneders, 6 måneders eller 3 måneders opsigelse, man har. Det er forudsætningen for, at man eventuelt kunne komme til at konflikte, hvis man ikke kan blive enig under forhandlingerne.

Maskinmestrene har opsagt deres stilling med de varsler, som man nu engang havde, og så kommer man her og siger: ja men nu gennemfører vi et lovforslag, så de opsigelser ikke har nogen magt. Hvis maskinmestrene alligevel fratræder deres stillinger, er det ulovligt, og så kan det dømmes som ulovligt. Man sagde altså ikke alene, at der her var

tale om, at man gennemfører en lov, som forlænger en overenskomst, men man siger samtidig til de mennesker, som har været utilfredse med deres overenskomst, og som har sagt deres stillinger op og sagt: vi rejser hjem, hvis ikke vi får forbedret disse forhold: jeres opsigelse gælder ikke. I kan få lov til at fremsende en ny opsigelse, hvis I vil have lov til at rejse hjem. Så siger fremskridtspartiet og andre: ja men så har de mennesker ikke noget krav på at få betalt deres hjemrejse. Men de havde nogle betingelser og forudsætninger, da de rejste derop, og den ene betingelse var den, at de kunne opsigelse deres stilling og rejse hjem og også få hjemrejsen betalt. Derfor er det også det, man skal tage stilling til her.

Det er vor opfattelse, at forhandlingsmulighederne ikke er udtømt, at man ikke reelt har forhandlet fra ministeriets side, og derfor mener vi også, at man her og nu kunne genoptage forhandlingerne. Så kan man sige: ja men er der tid til det? Jeg rejste også i udvalget spørgsmålet, om man havde haft kontakt med maskinmesterforeningen, efter at man havde fået det omtalte telegram. Det havde man ikke haft, men man fik det senere, umiddelbart efter det første udvalgs møde. Det er min opfattelse, at havde der været vilje i ministeriet dertil, dengang det fik det telegram om, at man havde opsagt stillingerne og sandsynligvis ville rejse hjem, havde der også været mulighed for at kontakte maskinmesterforeningen og få genoptaget forhandlingerne. Det er også vor opfattelse, at de problemer, der er imellem parterne, maskinmestrene og regeringen i dette tilfælde, kunne løses ved forhandlinger, hvis man reelt ville gå ind i problemerne og forhandle om dem. Det er da muligt, at vi kan komme i den situation, at en faglig voldgift om en måneds tid giver maskinmestrene ret på nogle områder, så det er, som det allerede er sagt, sådan, at ingen i arbejdsmarkedsudvalget helt ved, hvad det egentlig er, man er uenig om. Og så kommer vi altså igen i den situation, at man påtvinger nogle mennesker en overenskomst, som en faglig voldgift måske senere siger ikke var rigtig på alle områder. Derfor er det vor opfattelse, at man bør pålægge regeringen at gå i forhandlinger igen, og jeg skal derfor på vegne af SF, VS og DKP foreslå følgende: